

болѣзни. Качихъ ся на коня си, и благодареніе на пощяжѣ дрезгавинѣ лесно намѣрихъ пѣтътъ и слѣдъ единъ часъ дойдохъ на кѣщѣтъ, дѣто ся научихъ че докторъ Демаре былъ съ другытъ въ салонѣтъ. И тѣй побързахъ та видѣхъ събранытъ, около дванадесетъ души, беспокойны и смутены. — Г-нъ Докторе, казахъ весело, конѣтъ ми уплашенъ отъ сѣнкѣтъ си паднѣ и мя свали, страхъ мя е че си понатѣртихъ рѣкѣтъ; ще ми сторите ли туй ообро да ѣ видите ?

— Какво ти по натѣртваніе ! каза докторѣтъ щомъ развърза кѣрпѣтъ ! Счупилъ си ѣ, пріятелю !

Това като чу г-жа Ларокъ издаде тънѣкъ единъ гласъ на съжаленіе и дойде кѣмъ мене. — Деньтъ, рече, както виждамъ е день на злочестины.

— Какво друго има да е станѣло ? Попытахъ като ся присторихъ ужъ че не знаѣхъ нищо.

— Страхъ мя е, отговори, да не бы да ся е случила нѣкоя злочестина на момичето ми ; защото часѣтъ на три излѣзе на расходъ и ето часѣтъ е осѣмъ слѣдъ пладне и ощо не ся е върнѣло.

— Г-жа Маргарита ли ? Отговорихъ. . . .

— Какъ ? Гдѣ ? . . . . Опростѣте, господине, майчиното ми себелюбіе.

— Часѣтъ по петъ ѣхъ срѣщнѣхъ на пѣтътъ Азъ идяхъ а тя отиваше. Каза ми че има намѣреніе да посѣти стѣлпѣтъ Елвенскый.

— Елвенскый стѣлпъ ! ще е загутила пѣтътъ